

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 818/2014-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť M. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 39/2012 zo 16. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2013 telefaxom (16. septembra 2013 doplnená predložením originálu) doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva „... ako člena verejnosti, na účinnú účasť na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie zakotvené v článku 8 Aarhuského dohovoru“ (Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ďalej len „Aarhuský dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžp 39/2012 zo 16. mája 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal pripomienky k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku, ktorý bol zverejnený vyhláškou Krajského úradu životného prostredia v Žiline (ďalej len „krajský úrad“) 10. februára 2010 č. 2010/00351-3/Dur. Krajský úrad pripomienky neprerokoval, a preto sa sťažovateľ žalobou podanou Krajskému súdu v Žiline domáhal, aby mu bola táto povinnosť uložená súdnym rozhodnutím. Krajský súd v Žiline uložil krajskému úradu konať o podaní sťažovateľa s tým, že je potrebné vysporiadať sa s otázkou, či je sťažovateľ vecne legitimovaný na podanie pripomienok, a v závislosti od toho prerokovať jeho pripomienky a vydať o nich rozhodnutie. Krajský úrad rozhodnutím č. 2010/00781-3/Dur zo 6. júla 2010 nepriznal sťažovateľovi postavenie účastníka konania s odvolaním sa na § 50 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“). Ministerstvo pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v odvolacom konaní rozhodnutím č. 8867/2010-2.1.2 zo 16. septembra 2010 potvrdilo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a odvolanie sťažovateľa zamietlo.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu ministerstva žalobu, ktorú Krajský súd v Bratislave rozsudkom (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S 345/10 z 25. septembra 2012 zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Proti rozsudku krajského súdu sa sťažovateľ odvolal. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že «Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, uzavrel, že verejnosť uplatňuje pripomienky k návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu v pripomienkovom konaní podľa legislatívnych pravidiel vlády SR. Skonštatoval ďalej, že aj pred Krajským úradom životného prostredia v Žiline bolo akceptované podávanie pripomienok verejnosťou... súd prvého stupňa na jednej strane žalobu zamietol, na druhej strane poukázal na to, že pripomienky sťažovateľa boli údajne spolu s pripomienkami iných osôb vyhodnotené. S takéhoto posúdenia súdom však nevyplýva, ako vyriešil otázku účasti sťažovateľa v konaní... Ani záver súdu prvého stupňa o tom, že právo verejnosti zúčastniť sa na tvorbe vykonávacích predpisov je dostatočne zabezpečené možnosťou pripomienkovať návrh nariadenia vlády, ktorým sa vyhlasujú zóny TANAPU, nezodpovedá obsahu článku 8 Aarhuského dohovoru. Z uvedeného článku totiž vyplýva, že podmienkou sine qua non na to, aby mohla byť účasť verejnosti považovaná za účinnú, je takáto účasť v štádiu, pokým sú ešte možnosti otvorené, a zároveň výsledky účasti verejnosti sa majú zohľadniť v najvyššej možnej miere... Je nesporné, že fáza prípravy zodpovedá podstatne viac fáza pripomienkovania zámeru, ktorý práve po zohľadnení týchto pripomienok môže byť základom na tvorbu nariadenia Vlády SR...

Najvyšší súd poukázal rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa na ustanovenie § 250ja ods. 7 O. s. p. a v celom rozsahu sa odvolal na text odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžp/10/2012 zo dňa 13. 11. 2012, v ktorom Najvyšší súd rozhodoval o obdobnej veci iného žalobcu.

Najvyšší súd SR dospel k právnemu názoru, ktorého základom je na jednej strane skutočnosť, že vyhlasovanie zón chránených území je dvojfázovým konaním, kde oznámenie o zámere je prvou fázou a príprava všeobecne záväzného právneho predpisu, v rámci schvaľovania ktorého má verejnosť právo pripomienkovať takýto návrh v súlade s Legislatívnymi pravidlami vlády SR je druhou fázou.

Z toho hľadiska posudzujúc predmetnú vec dospel k záveru, že pri predložení návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu, v tomto prípade nariadenia vlády SR, „verejnosť má možnosť uplatniť svoje pripomienky k návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu, čo znamená, že má takmer rovnaké postavenie ako majú pripomienkujúce orgány.“ Na druhej strane Najvyšší súd SR považoval za významné aj to, že KÚŽP v Žiline

„akceptoval aj podávanie pripomienok verejnosti, ktorej pripomienky boli prerokované písomne, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na úradných tabuliach“... Podľa názoru najvyššieho súdu verejnosti teda bola daná možnosť pripomienkovania Zámeru a preto ani sťažovateľ nebol ukrátený na svojich právach a tento postup považoval za súladný s článkom 8 písm. a) Aarhuského dohovoru...».

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní. Poukazuje tiež na iné rozhodnutie najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobnej veci (sp. zn. 5 Sžp 15/2012 z 31. januára 2013). Najvyšší súd vyjadril v tomto rozhodnutí právny názor, ktorý sa zhoduje s argumentáciou sťažovateľa.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa...

- ako člena verejnosti, na účinnú účasť na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie zakotvené v článku 8 Aarhuského dohovoru,

- na priaznivé životné prostredie zakotvené v článku 44 ods. 1 Ústavy SR

- domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR.

- a na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd .

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Sžp/39/2012 dňa 16. 5. 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd... zakazuje Najvyššiemu súdu... pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd... zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... 3 Sžp/39/2012 zo dňa 16. 5. 2013 a vracia vec Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť, že v nadväznosti na to, ako bývalý predseda najvyššieho súdu Š. H. podal na členov

IV. senátu ústavného súdu v auguste 2013 trestné oznámenie a v masmédiách formuloval proti nim osobné invektívy, členovia IV. senátu oznámili tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadali, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila ich oznámenia obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať ich vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí sťažovateľa, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o uvedených oznámeniach sudcov nerozhodol príslušný senát ústavného súdu (v zásade do konca novembra 2013).

Sudcovi Jánovi Lubymu skončilo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 4. júla 2014 a na konanie a rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa je v súčasnosti podľa relevantného rozvrhu práce príslušný II. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru každá Strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie.

Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky:

- a) mali by byť ustanovené dostatočné časové rámce pre účinnú účasť;
- b) mali by byť zverejnené návrhy predpisov alebo by mali byť inak verejne prístupné a
- c) verejnosti by mala byť daná možnosť pripomienkovania, a to priamo alebo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov.

Výsledky účasti verejnosti sa zohľadnia v najvyššej možnej miere.

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

V nadväznosti na uvedené z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnom konaní bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať

činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach [§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014).

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv tým, že sa najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžp 39/2012 zo 16. mája 2013 nedostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami a jeho právny záver je arbitrárny.

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorým nebolo sťažovateľovi priznané postavenie účastníka v konaní o pripomienkach k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku zverejneného vyhláškou krajského úradu č. 2010/00351-3/Dur z 10. februára 2010. Najvyšší súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá podľa § 250j ods. 1 OSP. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd podľa § 250ja ods. 7 OSP poukázal na rozhodnutie v obdobnej veci sp. zn. 3 Sžp 10/2012 z 13. novembra 2012 a citoval text jeho odôvodnenia, ktoré sa tak stalo odôvodnením napadnutého rozsudku. V časti týkajúcej sa aktívnej legitímácie na podanie pripomienok k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku najvyšší súd po citácii ustanovení Aarhuského dohovoru a zákona o ochrane prírody a krajiny uviedol:

„Vyhlasovanie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc ustanovuje všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa zákona č. 543/2002 Z. z.

Podľa § 19 ods. 1 uvedeného zákona národný park vyhlasuje vláda Slovenskej republiky nariadením. Samotný proces vyhlasovania národného parku alebo zón má viacero štádií, na ktorých sa môžu zúčastniť jednotlivé subjekty.

V ustanovení § 50 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. má vlastník (správca, nájomca) dotknutého pozemku, obec a dotknutý orgán štátnej správy právo najneskôr do 30 dní od doručenia oznámenia zámeru alebo jeho verejného oznámenia podať k nemu písomné pripomienky orgánu ochrany prírody. V tomto ustanovení je taxatívne stanovený okruh aktívne legitimovaných osôb oprávnených pripomienkovať predmetný zámer. Samotné informovanie verejnosti zabezpečuje príslušná obec, ktorá je podľa § 50 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z. povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že táto povinnosť bola riadne splnená.

Pripomienky verejnosti môže obec uplatniť v pripomienkovom režime v súlade s § 50 ods. 3, 4 zákona č. 543/2002 Z. z. V uvedenom zákone nie je upravené právo verejnosti priamo podávať pripomienky k zámeru a zo i z dôvodu, že tento je svojou povahou len podkladom pre vypracovanie návrhu vyhlasovacieho predpisu, ktorým je nariadenie vlády Slovenskej republiky. Verejnosť teda uplatňuje pripomienky k návrhu tohto všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorým sa ustanovujú zóny Tatranského národného parku v rámci pripomienkového konania, vychádzajúc pritom z čl. 21 v spojení s čl. 9 a 10 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky (ďalej len SR) schválených uznesením vlády SR z 08. apríla 1997 č. 241 v znení platnom a účinnom v rozhodujúcom čase.

Pripomienku verejnosti je následne predkladateľ návrhu povinný vyhodnotiť a jej prípadné neakceptovanie odôvodniť v rámci vyhodnotenia pripomienkového konania. Zavedeného je zrejmé, že verejnosť má možnosť uplatniť svoje pripomienky k návrhu všeobecne záväzného právneho predpisu, čo znamená, že má takmer rovnaké postavenie ako majú pripomienkujúce orgány.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd posúdil podstatnú odvoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa okruhu osôb oprávnených na podanie pripomienok ústavne akceptovateľným spôsobom. Podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať právne závery najvyššieho súdu týkajúce sa účasti verejnosti vo fáze pripomienkového konania k zámeru na vyhlásenie zón chráneného územia podľa § 50 zákona o ochrane prírody a krajiny za arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené, teda také, ktoré by nemali oporu v aplikovaných právnych predpisoch, najmä § 50 zákona o ochrane

prírody a krajiny, resp. by interpretácia a aplikácia tohto ustanovenia popierala jeho účel a zmysel a nezohľadňovala by rozsah čl. 8 Aarhuského dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje na svoj právny názor vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 162/2013 z 13. marca 2013, ktorým rozhodol o sťažnosti iného sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžp 10/2012 z 13. novembra 2012, ktorého právne závery sú napadnuté aj sťažnosťou sťažovateľa (najvyšší súd naň podľa § 250ja ods. 7 OSP poukázal a citoval ho).

Odôvodnenie napadnutého rozsudku poskytuje sťažovateľovi zrozumiteľné a logické odpovede na jeho podstatné odvolacie námietky, ktoré má oporu v aplikovaných a ústavne súladne interpretovaných právnych normách. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má iný právny názor, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Najvyšší súd považoval za relevantný dôvod na zamietnutie žaloby aj zistenie, že krajský úrad akceptoval podávanie pripomienok k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku zo strany verejnosti, pripomienky vyhodnotil a oznámil, kde možno nahliadnuť do ich vyhodnotenia. V zozname boli zahrnuté pripomienky Lesoochranárskeho zoskupenia VLK a ďalších fyzických a právnických osôb, z ktorých 11 je konkrétne označených s tým, že k 29. marcu 2010 podalo obsahovo totožné podania ďalších 842 fyzických osôb. Sťažovateľ podal pripomienky podaním z 2. marca 2010. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Krajský úrad životného prostredia akceptoval aj podávanie pripomienok verejnosti, ktorej pripomienky boli prerokované písomne, a to zverejnením oznámenia o vyhodnotení jej pripomienok na úradných tabuliach.

Do vyhodnotenia pripomienok podaných fyzickými a právnickými osobami k Zámeru bolo možné nahliadnuť na Krajskom úrade životného prostredia v Prešove a v Žiline a na obecných úradoch obcí dotknutých zámerom zonácie Tatranského národného parku. Verejnosti teda bola daná možnosť pripomienkovania Zámeru, a preto ani žalobca nebol ukrátený na svojich právach, resp. oprávnených záujmoch. Tento postup bol v súlade s čl. 8 písm. c) Aarhuského dohovoru.

Krajský úrad životného prostredia v Žiline v procese pripomienkovania Zámeru akceptoval podávanie pripomienok verejnosti. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu obsahovo totožné námietky podalo viac ako 850 fyzických alebo právnických osôb. Správne orgány prerokovali predmetné obsahovo totožné námietky, ktorých neakceptovanie bolo písomne odôvodnené. Preto sa nie je možné stotožniť so záverom krajského súdu, že správne orgány svojím prístupom neumožnili žalobcovi prístup k legislatívnym zámerom vzťahujúcich sa k Zámeru.

Verejnosti bola daná možnosť pripomienkovania Zámeru, ktorej pripomienky boli aj prerokované, a preto žalobca postupom správnych orgánov oboch stupňov nebol ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch.“

Sťažovateľ s týmto názorom nesúhlasí a poukazuje na to, že uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 48/2010-39 z 1. júna 2010 bolo uložené krajskému úradu vo veci jeho pripomienok konať a po posúdení aktívnej vecnej legitímácie na ich podanie o nich rozhodnúť.

Podľa názoru ústavného súdu závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie sú v rozpore s uznesením Krajského súdu v Žiline z 1. júna 2010, pretože najvyšší súd potvrdil právny názor správneho orgánu, že sťažovateľ nie je oprávneným subjektom na podávanie pripomienok k zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku. Konštatovanie najvyššieho súdu, že krajský úrad vyhodnotil pripomienky sťažovateľa v rámci pripomienok verejnosti, ktorých hodnotenie oznámil 23. apríla 2010 (t. j. pred rozhodnutím Krajského

súdu v Žiline z 1. júna 2010), preto nemohlo zasiahnuť do možnosti sťažovateľa domáhať sa (samostatného) rozhodnutia o ním podaných pripomienkach.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na procesne nesprávne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým podľa § 220 a § 250ja ods. 3 OSP zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol. Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 345/10-49 z 25. septembra 2012 žalobu rovnako zamietol. Napadnutým rozsudkom tak nebolo rozhodnutie zmenené, ale potvrdené. Podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť nemá vplyv na účinky napadnutého rozhodnutia a uvedené pochybenie nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa a zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a jeho úlohou nie je odstraňovať pochybenia všeobecných súdov, ktoré nemajú vplyv na právne postavenie sťažovateľov a nezasahujú do ich práv v ústavne neprípustnej miere.

Sťažovateľ tiež argumentuje iným rozhodnutím najvyššieho súdu (sp. zn. 5 Sžp 15/2012 z 31. januára 2013), v ktorom najvyšší súd vyslovil odlišný právny názor v skutkovo a právne podobnej veci, čo je podľa neho dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a priklonenie sa ku skôr vyslovenému právnemu názoru. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je jeho poslaním zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (čo je kompetenciou práve najvyššieho súdu, pozri napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 78/07). Sťažovateľ poukazuje na jedno odlišné rozhodnutie, jeho argumentácia teda nepreukazuje nerešpektovanie ustálenej judikatúry najvyššieho súdu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nereprezentuje ojedinelý právny názor, o čom svedčí nielen odkaz na iné rozhodnutie v napadnutom rozsudku, ale aj neskoršia judikatúra najvyššieho súdu, napr. rozsudok sp. zn. 2 Sžp 9/2013 z 18. júna 2014.

Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet príčinnej súvislosti medzi právnymi závermi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd nezistil, že by napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 44 ústavy a práva podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu by bolo možné uvažovať o prípadnom porušení týchto práv len vtedy, ak by zo strany najvyššieho súdu primárne došlo k porušeniu niektorého z ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014